

Arrest

nr. 147 882 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDERSTRAETEN loco advocaat C. DELGOUFFRE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Arain-afkomst. U bent geboren op 16/02/1983 te Lahore waar u tot uw vertrek naar Europa samen met uw gezin woonde. U bent gehuwd met (Ir.N.) en heeft een dochter genaamd (Is.N.). Na het afronden van uw metric werkte u aanvankelijk in een tapijtenfabriek. Nadien, in 2007, richtte u samen met uw broer (E.) een zelfstandige zaak op in het aanleggen van televisiekabels, genaamd Ijaz hardware store.

U ondernam in het voorjaar van 2010 reeds een poging om met een Italiaans visum naar Europa te reizen, wat mislukte.

Eind 2010 werd u plots telefonisch bedreigd door religieuzen, omdat u als legger van televisiekabels verantwoordelijk zou zijn voor het uitzenden van pornografische beelden. Ze vroegen u te stoppen met uw werk, wat u negeerde. Op 10 februari 2011 was u per bromfiets op weg naar uw schoonouders en pas bevallen echtgenote toen u aan een tankstation in Mughal Pura werd ontvoerd door 3 gemaskerde en gewapende onbekenden. Ze brachten u naar een locatie nabij Jelloh Park, op een uur rijden van de Indiaanse grens. U werd geslagen met de kolf van een geweer en met ijzeren staven, waarna ze u achterlieten. U belde uw oom op die u kwam halen en naar het politiebureau van Mughal Pura bracht om een verzoekschrift in te dienen. De verwondingen in uw hals werden thuis door uw moeder verzorgd, het was niet nodig om een dokter te consulteren. U bleef na dit incident enkele dagen thuis.

Op 23 februari 2011 was uw broer (E.) in de voormiddag met de bromfiets op weg toen hij moedwillig werd aangereden door een wagen van het merk "Centro". Uw broer kwam ten val en overleed aan zijn verwondingen. Zijn lichaam werd naar een ziekenhuis gebracht waar u het lijk samen met uw oudere broer (U.) en uw neven ging ophalen. Diezelfde nacht werd de aanrijding telefonisch opgeëist en werd u nogmaals bedreigd. U vermoedt dat uw belagers iets te maken hebben met de jamaat-e –islami. Na de begrafenis gingen jullie naar de politie en dienden wederom een verzoekschrift in.

Na de begrafenisrituelen bracht uw oom u naar een kennis in Sialkot, waar u verbleef tot uw vlucht naar het buitenland was geregeld. U betaalde een smokkelaar en hij regelde voor u een paspoort. Jullie reisden samen per vliegtuig naar Parijs, vanwaar u na een korte stop op 25 april 2011 per auto doorreisde tot Brussel (Molenbeek). Op 27 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopies van twee gelegaliseerde kopieën van verzoekschriften gericht aan de politie, daterend van 27/02/2014 (opsteldatum verzoekschrift 10/02/2011 en 23/02/2011) en een kopie van de overlijdensakte van uw broer (E.).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u onbekende religieuze activisten vreest omdat u als installateur van televisiekabels verantwoordelijk wordt gehouden voor het verspreiden van porno. U werd door hen reeds ontvoerd en mishandeld en uw broer zou door hun toedoen zijn omgekomen.

Er kan aan uw relaas echter geen geloof worden gehecht. Zo zijn uw verklaringen opvallend vaag, weinig aannemelijk en incoherent. Daarnaast heeft u uw identiteit, reisroute en relaas onvoldoende gestaafd, en dit zonder hiervoor een aanvaardbare, redelijke verklaring te verschaffen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen coherente verklaringen weet af te leggen over uw werk, dat nochtans aan de oorzaak zou liggen van de problemen waarvoor u uw land van herkomst diende te ontvluchten en dus de kern uitmaakt van uw asielrelaas. Zo stelde u dat u in 2007 een contract nam van kabel (CG p5). Gevraagd of u in staat was om een vergunning voor het leggen van kabels in de wacht te slepen, een procedure die volgens uw verklaringen geld kost (CG p5), antwoordde u nog: "Dat is normaal, want we betalen hen per maand. (...) daar heb ik in geïnvesteerd, in roepies een miljoen, 1,2 miljoen dat ik geïnvesteerd heb". (CG p5). Vervolgens werd u nog gevraagd of u had moeten betalen om die vergunning te bekomen, waarop u antwoordde: "neen, dat moet niet. Normaal vragen ze wel geld, maar als je contacten hebt..." (CGp5). Uit het geheel van uw verklaringen kan worden afgeleid dat u een vergunning had voor het leggen van kabels. Echter, naderhand werd u gevraagd of u documenten had met betrekking tot uw zelfstandige zaak, waarop u repliceerde: "ik heb geen bewijs daarvan (...) dat was geen officiële zaak (...) de mensen die een vergunning hebben van de regering werken officieel, wij werken onder hen, als kleine garnalen" (CG p8), waarmee u laat uitschijnen dat u zelf geen enkel document, dus ook geen vergunning, zou hebben gehad. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u slechts: "Ik heb gezegd dat zij die vergunning hebben, die persoon heet Malik Zulfiqar" (CG p8), wat voorbijgaat aan uw eerdere antwoorden op vragen over uw vergunning, waarbij u nergens vermeldde dat u in onderaanneming zou werken (CG p5). Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw verklaringen aanpast om te verdoezelen dat u geen enkel document ter staving van uw bezigheden, die nochtans de oorzaak zouden zijn geweest van uw problemen, kan voorleggen. Uw dubbelzinnige verklaringen over de precieze organisatie van uw werk en uw totaal gebrek aan enig document ter staving van uw werkzaamheden, nochtans de kern van uw asielrelaas, doen reeds ernstig afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Ook uw identiteit heeft u op geen enkele manier gestaafd. U legde geen internationaal paspoort voor, noch identiteitskaart of enig ander document waarmee uw identiteit zou kunnen worden vastgesteld. U heeft voor het ontbreken van dergelijke cruciale documenten evenmin een redelijke verklaring. Immers, naar eigen zeggen zou uw internationaal paspoort gewoon thuis liggen, maar kon uw vrouw het niet vinden (CG p6-7). Aangezien u reeds sinds 2011 in België verblijft en intussen op de hoogte bent van het belang van identiteitsdocumenten voor de asielprocedure, is dergelijk zwak excuus geenszins afdoende. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook tijdens uw gehoor op het CG meermaals gehamerd werd op het belang van identiteitsdocumenten en enig ander document ter staving van uw

asielaanvraag (CG p6, p17). Ondanks uw bewering dat uw vrouw op uw vraag alsnog uw identiteitsdocumenten zou opsturen (CG p6), heeft het CG deze documenten tot op heden niet mogen ontvangen. U blijft dan ook duidelijk in gebreke, wat wijst op een gebrek aan medewerking. Het vermoeden rijst dat u belangrijke informatie over uw identiteit, reisweg of tijdstip van vertrek uit uw land van herkomst poogt achter te houden. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u bedenkelijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw internationaal paspoort en de organisatie van uw vertrek naar Europa. Zo zou u reeds in 2010 een reispas hebben verkregen, voorafgaand aan de vermeende problemen in uw land van herkomst (CGp7). U heeft geen redelijke verklaring weten geven voor het aanvragen van dit paspoort (CGp7). Zo stelde u, gevraagd naar het doel van deze reispas, "mijn reispas? Normaal, mijn hele familie heeft dat thuis" en "Ik had dat laten maken, dat lag gewoon in een lade" (CGp7). U zou dit reispaspoort bovendien niet gebruikt hebben voor uw uiteindelijke vertrek naar Europa, waarvoor u als reden geeft: "het was niet nodig" (CGp7), wat ernstige vragen oproept over uw werkelijke bedoelingen bij het aanvragen van uw internationale paspoort in 2010. Bovendien vroeg u datzelfde jaar, in de 4de of 5de maand, tevens tevergeefs een Italiaans visum aan, en dit nog vóór u enig probleem kende in uw thuisland (CGp7-8, p12), wat doet vermoeden dat uw reis naar Europa werd ingegeven door andere motieven dan u in het kader van deze asielaanvraag wilt doen uitschijnen. Het gegeven dat u deze reispas niet voorlegt, hoewel hij thuis bij uw vrouw zou zijn (CGp7), met wie u nog contact heeft (CGp6-7), doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder wankelen, en maakt het bovendien onmogelijk om uw verklaringen in verband met uw reismodaliteiten en vertrekdatum te verifiëren.

Nochtans zijn uw verklaringen betreffende uw reisroute flagrant tegenstrijdig. Zo stelde u tijdens uw gehoor bij de DVZ nog dat u anderhalf miljoen betaald had aan een smokkelaar genaamd (Ar.) (DVZ, rubriek 34) ten einde uw reis naar Europa te regelen. Tijdens uw gehoor op het CG daarentegen verklaarde u slechts een miljoen roepies te hebben betaald aan een smokkelaar genaamd (Am.) (CGp9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u slechts de verklaringen die u tegenover de DVZ zou hebben afgelegd en herhaalde u slechts dat u slechts een miljoen had gegeven, waarmee voorgaande contradictie niet verklaard wordt (CGp10). Ook over het verloop van de grensovergangen liepen uw verklaringen aanzienlijk uiteen. Zo ontkende u tijdens uw gehoor op het CG dat u het paspoort waarmee u reisde ooit zelf in handen zou hebben gehad, ook niet tijdens de grenscontrole (CG p9), hoewel u eerder bij de DVZ nog vertelde dat u het paspoort (enkel) in de hand kreeg aan de immigratiecontrole (DVZ verklaring, rubriek 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw relaas antwoordde u slechts: "Ik herinner het me nu niet meer" (CG p10), wat geen verklaring biedt. Er werden overigens nog meer tegenstrijdigheden opgemerkt: zo stelde u aanvankelijk dat u per trein van Frankrijk naar België reisde (DVZ verklaring, rubriek 35), om later te verklaren dat u per auto vanuit Parijs naar België reed (CGp10). Na confrontatie hiermee gaf u slechts aan dat u tegen de tolk zou gezegd hebben dat u per wagen reisde (CGp10), wat gezien voorgaande geen aannemelijke uitleg is. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute, wat ernstige gevolgen heeft voor uw algehele geloofwaardigheid en ernstige twijfels doet rijzen over het tijdstip en het doel van uw komst naar Europa.

Bovendien slaagde u er niet in om enig origineel document neer te leggen betreffende uw vermeende problemen, en heeft u hiervoor geen redelijke verklaring. Zo legde u slechts een kopie neer van de overlijdensakte van uw broer, hoewel het originele document gewoon bij uw moeder zou zijn (CGp7), met wie u nog contact heeft (CG p3). Bovendien bevat de (kopie van de) overlijdensakte van uw broer geen concretere informatie over de oorzaak van zijn overlijden dan dat deze "onnatuurlijk" zou zijn, terwijl de aard van zijn overlijden dan weer "normaal" zou zijn, waardoor hieruit evenmin met enige zekerheid een verband zou kunnen worden vastgesteld met de door u aangehaalde problemen.

Ook van de verzoekschriften die u indiende legde u slechts een kopie voor van een gelegaliseerde kopie. Op de vraag waarom u de oorspronkelijke gelegaliseerde kopie niet voorlegt, antwoordt u slechts: "Als u wilt kan ik via post of fed-ex laten brengen van Pakistan (CGp12), waarmee u erkent dat u die mogelijkheid heeft, maar ze gedurende uw 3 jaar durende asielprocedure nooit gebruikt heeft. U heeft dan ook geen valabel excuus voor het gebrek aan originele documenten, te meer daar u de kans kreeg om alsnog originele documenten voor te leggen (CGp12, p17), maar hier tot op heden niet op ingegaan bent, evenmin zonder valabele reden.

De bewijskracht van kopies is echter gering, aangezien ze erg vatbaar zijn voor manipulatie door middel van eenvoudig knip- en plakwerk. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uw land van herkomst gekenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie en documentenfraude (zie info toegevoegd), waardoor de bewijskracht van dergelijke stukken quasi nihil is.

Daarnaast zijn uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gehad hebben weinig aannemelijk. Zo stelde u dat u reeds sinds 2007 tv-kabels legde, doch zou u pas eind 2010 voor het eerst telefonisch bedreigd zijn. U heeft hier zelf evenmin een verklaring voor (CG p13). Ook uw verklaringen betreffende het fatale ongeval van uw broer zijn weinig aannemelijk. Zo stelde u dat uw broer opzettelijk werd

aangereden op 23/02/2011 tussen 11 en 12u (CGp14). Hij werd nadien naar een ziekenhuis gebracht, waar nog een postmortem onderzoek werd uitgevoerd (Ibid.). U ging het lijk samen met familie later die dag ophalen en bracht hem naar huis (CGp14). Diezelfde dag nog zou uw broer begraven zijn, waarna u, eveneens diezelfde dag nog, een verzoekschrift ging indienen bij de politie (CGp15, datum verzoekschrift). Hoewel er reeds twijfel rijst over de fysieke mogelijkheid om al deze handelingen op diezelfde 23/02/2011 uit te voeren, is het nog frappant dat u op 23/02/11 reeds een verzoekschrift zou hebben ingediend bij de politie en er zei dat de moord op uw broer was opgeëist (CGp15), hoewel u aangaf dat u pas die nacht werd opgebeld en de dood van uw broer werd opgeëist (CGp15).

Het is nog opmerkelijk te noemen dat u niet consequent kan aangeven wie u concreet zou vrezen, en bovendien weinig inspanning leverde om dit te achterhalen. Zo stelde u in 2011 tijdens uw gehoor bij de DVZ nog dat u bedreigd werd door de jamaat-e-islami (DVZ vragenlijst 3.5), hoewel uit uw verklaringen ten overstaan van het CG blijkt dat u eigenlijk niet weet wie u precies telefonisch bedreigde en fysiek mishandelde (CGp13-14). U stelde hierover immers: "Ik weet het niet, maar we hebben toch een idee dat ze van Jamat-e-islami zijn (...) dat is geen jamaat-e-islami, we kunnen dat zo niet zeggen (...) we kunnen niet weten wie deze precies waren (...) maar hoe kan ik weten exact welke partij dat was (...)" (CGp13-14). Ondanks het feit dat de onwetendheid over wie u belaagt net tot uw vrees leidt (u stelde immers: "Als ik zou weten wie ze zijn zou ik de wraak kunnen nemen van mijn broer en naar daar gaan" (CG p13), deed u onaannemelijk weinig moeite om te achterhalen wie achter de dood van uw broer en de bedreigingen aan uw adres zat. Zo stelde u dat de politie u informeerde dat de aanrijding van uw broer gebeurde met een wagen van het merk "Centro" (CG p15). U weet niet welke kleur deze wagen had of welke nummerplaat, en vroeg dit ook niet aan de politie (CGp15). Nochtans zouden preciezere gegevens over deze wagen u dichterbij de identiteit van uw belagers kunnen brengen. Uw ongeïnteresseerde houding is dan ook frappant, en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van "het rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissen rekening houdende met alle elementen van de zaak", alsook op de kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen en zijn dossier onvoldoende heeft onderzocht. Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: "Zo heeft hij uitgelegd dat hij, als legger van televisiekabels, het slachtoffer is geweest van verscheidene telefonische bedreigingen, waarna hij werd ontvoerd door drie gemaskerde mannen toen hij onderweg was naar zijn schoonouders;

Hij werd gebracht naar een locatie nabij Jelloh Park, op een uur rijden van de Indiaanse grens, waar hij werd geslagen met de kolf van een geweer en met staven, waarna hij uiteindelijk werd achtergelaten;

Verzoeker belde zijn oom die hem naar de het politiebureau in Mughal Pura bracht om een verzoekschrift in te dienen;

Hij legde eveneens uit dat hij geen echte zichtbare of open wonden had, want dat de achterkant van het wapen uit hout bestond, maar dat hij wel veel inwendige pijn had;

Na dit incident werd zijn broer opzettelijk aangereden door een wagen van het merk "Centro"; Hij kwam ten val en overleed aan zijn verwondingen;

Verzoeker diende opnieuw een verzoekschrift in, maar besloot daarna te vluchten;

Hij legde twee gelegaliseerde kopieën voor van zijn verzoekschriften gericht aan de politie;

Daarnaast legde hij nog een kopie van de overlijdensakte van zijn broer voor;

Deze elementen wijzen, in tegenstelling tot de beweringen van verweerder, duidelijk op een gegronde vrees voor vervolging;

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker dus duidelijk niet op ernstige en grondige wijze onderzocht en heeft geen rekening gehouden met verschillende essentiële elementen en details die door verzoeker werden uiteengezet."

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de gegronde vrees voor vervolging uit de definitie van de conventie van Genève een subjectief-psychologisch element inhoudt in hoofde van de kandidaat-vluchteling en

verwijst hij naar “het Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996, vastgesteld door de Raad van de Europese Unie”. Het begrip “vrees” werd omschreven als een geestesgesteldheid. Hij stelt dat hij *in casu* verschillende effectieve feiten van vervolging heeft aangehaald, die hij op gedetailleerde wijze heeft kunnen uiteenzetten. Hij meent dat verweerder niet op overtuigende wijze aantoonde dat deze elementen op afdoende wijze overwogen werden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er moet volgens verzoeker tevens in acht worden genomen dat verweerder gespecialiseerd is in de behandeling van asielaanvragen en dus perfect geïnformeerd is (of zou moeten zijn) over de situatie in verzoekers land van herkomst.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en deze op het CGVS, stelt verzoeker dat het niet om belangrijke inconsistenties gaat en wijst hij erop dat er ongeveer drie jaar verlopen zijn tussen zijn gehoor op het CGVS en zijn gehoor op de DVZ. Over de essentiële elementen in zijn relaas bestaan er volgens verzoeker geen inconsistenties. Hij meent dat het feit dat hij een Italiaans visum heeft aangevraagd, losstaat van zijn problemen en geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Waar verweerder stelt dat zijn problemen “weinig aannemelijk” zijn, wijst verzoeker erop dat hij zoveel mogelijk details heeft trachten te vertellen rekening houdend met de tijd die verlopen is tussen het voorvallen van de feiten vanaf eind 2010 en zijn gehoor op het CGVS in mei 2014. Dat hij bepaalde zaken niet meer zeker weet, kan hem niet verweten worden. Hij wijst erop dat de ouders hun identiteit nooit aan hem kenbaar hebben gemaakt. Verder heeft hij duidelijk aangegeven dat hij twee verzoekschriften bij de politie heeft neergelegd, waarvan hij het bewijs meedeelt, dat hij zich meerdere keren geïnformeerd heeft bij de politie over de identiteit van de ouders en dat de politie hem verteld heeft, op zijn vraag, wat het merk van de wagen was waarmee de aanrijding van zijn broer gebeurde. Hij meent allesbehalve een ongeïnteresseerde houding te hebben. Verder wijst verzoeker nog naar de proceduregids van UNHCR met betrekking tot de bewijslast en meent hij dat niet redelijkerwijze kan worden betwist dat hij inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te staven.

Vervolgens meent verzoeker dat hij minstens aan de voorwaarden voldoet om de subsidiaire bescherming te bekomen en dit, ten eerste, om de redenen die *supra* werden uiteengezet. Verder stelt verzoeker dat uit de door verweerder aangehaalde informatie blijkt dat er terreurorganisaties in Pakistan actief zijn, dat er sprake is van sektarisch geweld en van een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Verzoeker verwijst tevens naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, alsook naar een rapport van Human Rights Watch.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stukken 2 en 3) en een rapport van Human Rights Watch van 2015 (stuk 4).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn verklaringen over zijn werk niet coherent zijn, (ii) hij zijn identiteit op geen enkele manier heeft gestaafd, (iii) zijn verklaringen over zijn reisroute tegenstrijdig zijn, (iv) hij geen originele documenten voorlegt ter staving van zijn beweerde problemen, (v) hij reeds sinds 2007 tv-kabels zou leggen en pas eind 2010 voor het eerst telefonisch bedreigd zou zijn, (vi) het niet aannemelijk is dat hij op 23 februari 2011 bij de politie zei dat de moord op zijn broer reeds was opgeëist, terwijl hij later aangaf dat hij pas die nacht

werd opgebeld en de dood van zijn broer werd opgeëist, en (vii) hij niet consequent kan aangeven wie hij concreet zou vrezen.

Waar verzoeker aanvoert dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen geen essentiële elementen betreffen, dient erop gewezen dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers beweerde reisroute betreffen dan ook weldegelijk essentiële elementen. Waar verzoeker erop wijst dat er veel tijd verlopen is tussen het interview op de DVZ en het gehoor op het CGVS, dient erop gewezen dat verzoeker omwille van zijn beweerde problemen in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze problemen in verzoekers geheugen gegrift staan. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker meent dat verweerder niet alle relevante elementen op afdoende wijze heeft onderzocht en zijn asielrelaas herhaalt, dient vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt welke elementen door verweerder onvoldoende onderzocht zijn. De verwijzing naar principes, onder meer 'vrees' en 'bewijslast', die het vluchtelingenrecht beheersen, kan niet aangenomen als een dienstige weerlegging van de omstandige motivering.

Verder is het herhalen van reeds afgelegde verklaringen geen dienstig verweer. Hetzelfde geldt voor het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, met name waar verzoeker stelt dat het aanvragen van een Italiaans visum losstaat van zijn problemen, dat hij allesbehalve een ongeïnteresseerde houding heeft en dat niet kan betwist worden dat hij inspanningen heeft geleverd om zijn asielrelaas te staven.

De motieven van de bestreden beslissing vinden daarentegen steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Bijgevolg worden zij door de Raad tot zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal

conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

De neergelegde reisadviezen (verzoekschrift, stukken 2 en 3) zijn bestemd voor reislustige Belgen en Nederlanders en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4), dat overigens in dezelfde lijn ligt als de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), valt geenszins af te leiden dat er in de provincie Punjab sprake is van een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS